

такава обичъ — азъ искахъ да задуша това увлѣчение и по цѣли нощи не съмъ мигвала. (измъчена). Защо, Господи, нѣкога сме се срѣщали съ него?

Павелъ. Ти, нима ти си имала само първа юношеска любовъ; Нима само тебъ е останала неувенчана тя? Обикновено нѣщо: онова школнишко увлѣчение винаги бива несбжднато, защото —

Дѣла. Тѣй е, това го знамъ, но защо азъ неможихъ да се отърва отъ него; защо и азъ не съмъ като другитѣ хора; Павле, азъ искамъ да те обичамъ тѣй, както те обичахъ, азъ искамъ да ти бѣда прѣданна, както въ първитѣ години, но —

Павелъ. (Изненаданъ, приближава се къмъ нея). Но?

Дѣла. Каква мѣка е тя, Павле, каква мѣка!

Павелъ. Хваналъ ржцѣтъ ѝ! Да, азъ познавамъ тая мѣка; само, че азъ искамъ да знамъ какво е това но?

Дѣла. По добрѣ не ме питай. Азъ сама като че не незнамъ какво да отговоря.

Павелъ. (Стискайки нервно ржцѣтъ ѝ) Тогава отговори ми още сега, когато още незнаешъ какво да ми отговоришъ; когато умътъ още не е скроилъ плана, а само чувствувашъ, че трѣбва да ми отговоришъ.

Дѣла. А какъ ще понесешъ ти —

Павелъ. (Разтреперянь) Какъ ще понеса! Какъ ще понеса! (Отпуска ржцѣтъ ѝ). Азъ се задушвамъ! (Става). Господи, какво става съ мене? (Слѣдъ кжсо мълчание чува му се, че Дѣла е казала нѣщо). Увлѣчение ли казвашъ пакъ?

Дѣла. Нищо не съмъ казала.

Павелъ. (Силно възбудень). Съ кой умъ ти се подаде на увлѣчение, Дѣла!